

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Nicolai Mazzotta theologia moralis

omnem rem moralem absolutissime complectens

Mazzotta, Nicolò

Augustae Vindelicorum & Cracoviae, 1756

II. Quid de Potestate Jurisdictionis?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41004

ex verbis Bullæ: in aliis vero censuris Filliuc. Bosc. Bord. Pelliz, aliique contra alios probabiliter putant, sufficere solam promissionem, quia jura exigentia juramentum videntur loqui de absolutione in foro externo: v. Tambur. de Pœnitentia cap. 12. §. 4.

Dico tertio: Extra articulum, vel periculum mortis non potest simplex Sacerdos licite absolvere à venialibus: probabile tamen est, quod valide absolveret. Ratio primæ partis est, quia Innocentius XI. decreto de communione quotidiana An. 1679. sic præcipit Episcopis, & Ordinariis: *Non permittant, ut venialium confessio fiat simplici Sacerdoti non approbato ab Episcopo, aut Ordinario*: ergo talis absolutio nunc est saltem illicita; quidquid antea dixerint Doctores. Ratio secundæ partis est, quia ex hoc, quod Pontifex tantum velit prohiberi, non sequitur irritari talem absolutionem, vel tolli jurisdictionem in venialia concessam cuivis Sacerdoti ex immemorabili consuetudine Ecclesiæ: Carden. & alii contra Platellum; Idemque est de mortalibus alias rite confessis, quia hæc sunt etiam materia libera novæ confessionis. Imo, si quis simplici Sacerdoti bona fide confiteatur prima vice mortalia simul cum venialibus, probabile etiam est valide absolvi à venialibus quidem directe, indirecte à mortalibus, quæ proinde, si resciat, subicere debet clavibus apud alium approbatum: Lugo d. 19. & alii contra alios. Denique, si veniale habeat adnexam excommunicationem minorem, Nav. Fil. Tamb. & alii &c. adhuc putant, valide absolvi à simplici Sacerdote; sed in hoc melius contradicunt alii communiter quia cap. *Nuper, de sententia Excommunicationis* tantum dicitur, excommunicationem minorem absolvi posse *ab Episcopo, vel à proprio Sacerdote*; & hoc nomine in jure venit Parochus, vel Confessarius approbatus ab Ordinario.

CAPUT II.

Quid de Potestate Jurisdictionis?

CUM absolutio Sacramentalis sit actus judicialis, & hic exerceri valide non possit sine jurisdictione in subditos, sequitur, ut Sacerdos, præter potestatem Ordinis, quam habet à Christo Domino adnexam characteri, habere etiam debeat ab Ecclesia potestatem jurisdictionis,

nis, per quam fideles fiant ejus subditi, & valide absolvantur. Hinc, quamvis Sacerdoti consecranti non possit Ecclesia reddere irritam consecrationem, cum hæc sit actus tantum Ordinis; tamen Sacerdoti sacramentaliter absolventi potest reddere irritam absolutionem, cum hæc sit actus simul Ordinis, & jurisdictionis. Dividitur hæc jurisdictio in ordinariam, delegatam, & eam, quæ habetur ex errore communi cum titulo colorato; & de singulis hic agendum.

§. I.

Quid de Jurisdictione ordinaria?

HANC habent ii Sacerdotes, qui ex vi proprii Officii habent curam animarum, ut Papa pro tota Ecclesia, Cardinalis pro sua, Legatus pro sua Provincia, Episcopus pro sua Diocesi, & similiter Vicarius ejus Generalis, & Vicarius Capitularis Sede vacante: item Archiepiscopus pro Diocesi etiam suffraganei, quando actu eam visitat, vel si suffraganeus injuste absolutionem negaverit, ut addit Barbosa: item Parochus pro sua Parochia; & similiter Abbas, Archipresbyter, & Archidiaconus pro suis Collegiatis, & Superiores Regulares pro suis Religiosis. Hi omnes jure ordinario absolvunt suos subditos: subditi autem Episcopo, vel Parocho jure ordinario sunt, qui intra ejus Diocesim, vel Parochiam habent domicilium, quod scilicet acquiritur à primo die, quo ibi corporaliter habitant cum animo ibidem perpetuo manendi, etiamsi deinde animum mutent, dummodo corporaliter etiam non discesserint. Qui vero habent ibi quasi domicilium (hoc est alibi habent domicilium, sed habitant ibi majori, vel saltem æquali parte anni, ut sunt studentes, mercatores, litigantes in Curia, famuli, &c.) censentur utrobique subditi. Vagi vero, qui scilicet nullibi habent domicilium, aut quasi domicilium, censentur subditi ejus Parochi, in cujus Parochia hic & nunc reperiuntur: Doctores communiter, &c.

Quæres primo, An, qui habet jurisdictionem ordinariam absolvendi suos subditos, possit eam delegare alteri?

Respondeo, Per se loquendo, affirmative; quia actus proprius jurisdictionis ordinariæ etiam est ipsiusmet delegatio: Doctores communiter: idque verum est, etiamsi
eam

eam habens non sit Sacerdos, qualis esse potest v. g. Vicarius Generalis Episcopi: licet enim nequeat ipse uti sua jurisdictione absolvendo sacramentaliter, cum non habeat potestatem ordinis, potest tamen illam delegare alteri Sacerdoti, constituendo eum Confessarium. Imo Episcopus v. g. existens extra suam Diœcesim etiam potest eam delegare alteri, constituendo eum Confessarium pro sua Diœcesi; ut dicemus etiam de approbatione cap. 3. Dixi *Per se loquendo*; nam Parochus (& idem est de Abbate, Archipresbytero, & Archidiacono) quamvis habeat jurisdictionem ordinariam absolvendi, tamen non potest eam delegare simplici Sacerdoti ad absolvendos suos subditos; quia ex jure novo Trident. requiritur approbatio Episcopi, vel ejus Vicarii juxta dicenda cap. 3. Potest tamen, Episcopo saltem non contradicente, eam delegare alteri Parocho ejusdem Diœcesis ad absolvendos suos subditos in sua Parochia: Suarez, & alii communiter: imo probabiliter etiam Parocho alterius Diœcesis: ut iidem addunt apud Tambur. c. 5. de Pœnitentia §. 3. n. 5. Quamvis quoad hoc probabilius ex dictis videatur oppositum. Econtra vero Superiores Regulares delegare possunt suam jurisdictionem cuivis Sacerdoti etiam alterius Ordinis, etiam Seculari ad audiendas confessiones suorum Religiosorum; etiam si ille non sit approbatus ab Episcopo; quia Tridentinum requirit hujus approbationem tantum ad audiendas confessiones Secularium.

Quæres secundo, Quando cessat jurisdicção ordinaria?

Respondeo cessare, Primo Amissione officii, cui erat adnexa; destructo enim principali corrui accessorium: hinc Parochus amittens, vel resignans alteri Parochiam, non potest amplius valide absolvere, nisi alias approbetur ab Episcopo; & Vicarius Generalis Episcopi, cum eo mortuo, vel amoto statim desinat esse Vicarius, statim amittit hanc jurisdictionem. Secundo cessat per excommunicationem, aut suspensionem ab officio, in quibus sit vitandus; sic enim, nec absolveret, nec delegaret valide: si vero non sit vitandus, valide absolveret, ac delegaret; &, si esset requisitus, etiam licite. Putant Vasq. Bonac. & alii, posse Parochum per Episcopum suspendi à sua jurisdictione ordinaria. Sed Lugo dist. 21. & alii apud Tambur. negant, quia

ea gaudet Parochus jure Tridentini : ideoque non potest ab Episcopo privari, nisi removeatur ab officio. Denique nec cessat jurisdictio ordinaria per interdictum, & probabiliter neque per irregularitatem, nisi huic officium supervenerit, juxta dicenda in Tract. de censuris.

§. II.

Quid de Jurisdictione delegata?

I. SACERDOTES Regulares, cum constituuntur Confessarii, habent Jurisdictionem delegatam à Papa ad absolvendum sacramentaliter quoscunque Fideles undecunque ad se accedentes ; sed communicatur ipsis per suos Superiores, posita etiam approbatione Episcopi tamquam conditione essentialiter requisita à Tridentino pro absolvendis Secularibus, vel Monialibus. Hinc posset Confessarius Regularis absolvere etiam Religiosos alterius Ordinis. Sed hodie quivis ordo habet privilegium, ut sui Religiosi non possint absolvi ab aliis extra Ordinem, nisi ex licentia sui Superioris : si autem Regularis absque licentia sui Superioris approbetur ab Episcopo, tunc nec poterit valide absolvere, quia non habet Jurisdictionem sibi communicatam per suos Superiores, qui possunt eam negare, limitare, &c. Quod si Episcopus approbando communicet etiam suam jurisdictionem (quam, dum approbat, communicat, nisi quid expresse limitet) juxta hanc valide absolveret Seculares, illicite tamen, quia contra voluntatem sui Superioris. Excipe Religiosos Ordinis Prædicatorum, qui, si absque licentia suorum Superiorum approbentur ab Episcopo, invalide omnino absolvunt ex speciali Bull. Jul. III. Vide Tamb. de Pœnitentia c. 5. n. 26.

II. Sacerdotes seculares, cum constituuntur Confessarii, habent jurisdictionem sibi delegatam ab Episcopo eos approbante. Hac ergo habita jure non possunt absolvere subditos alterius Diœcesis ad se accedentes ; sed hodie possunt ex consuetudine, & tacito simul consensu Ordinariorum, vel potius Papæ, quo subditi alterius Diœcesis per delegationem subduntur illis, dum ad eos accedunt. Putant tamen Bon. Con. Vasq. Garza & alii, Peregrinum invalide absolvi, si ex industria e
sua

fua Diœceſi diſcedat, ut abſolvatur à Confefſario hujus Diœceſis, quia ſic operatur in fraudem, adeoque non præſumitur ſui Ordinarii, vel Papæ conſenſus. Sed probabiliter contradicunt Ponc. Tambur. & alii ex illa regula Juris: *Nullus videtur dolum facere, qui utitur jure ſuo*; unusquisque autem habet jus adeundi alium locum, ibique ſe in ſtatu gratiæ ponendi; nec unquam Ordinarii, vel Papa in dicto caſu ſignum aliquod ſui diſſenſus dederunt: ut notat Tambur. &c.

III. Sacerdos, ſive Regularis, ſive Secularis, conſtitutus jam Confefſarius, quamvis ex quadam æquitate petere debeat licentiam à Parocho, ut audiat confeſſiones in ejus Eccleſia; tamen ſi non petat, valide abſolvit, quia Confefſario ſeculari ſufficit juridiçtio delegata ab Ordinario, qui eam habet in tota Diœceſi, & Regulari ſufficit juridiçtio delegata à Papa, qui eſt Ordinarius Ordinariorum. Imo, quamvis Epifcopus in delegatione addat: *De licentia tamen Reſtorum in Eccleſiis eorum*, tamen Suar. d. 27. Bon. & alii contra Abbat. & alios dicunt, illam non eſſe proprie conditionem, ſed modum, quem deberes ſaltem ex æquitate ſervare, etiam ſi non admoneris ab Epifcopo. Similiter ſi Epifcopus tantum prohibeat, ne Regulares v. g. extra proprias Eccleſias audiant confeſſiones, adhuc hæ erunt validæ extra illas, ob eandem rationem; illicitæ tamen, niſi excuſet hic & nunc Epikeja.

Extra Diœceſim poteſt Paroçhus abſque ulla alia facultate jure ſuo audire confeſſiones ſuorum ſubditorum; quia ratione muneris eſt eorum Paſtor: & ſimiliter Confefſarii Principum, qui reſpectu illorum ſunt veluti Paroçhi, poſſunt eos abſolvere, quando per varias Diœceſes, vel Provincias eos comitantur: Illſung, Laur. & alii. Idem dicit Laym. de Miſſionario Caſtrenſi alicui Legioni præfecto, qui merito cenſetur veluti Paroçhus illius Legionis tamquam Paroçhiæ ambulantis; ideoque abſolvere eos poterit, ubicunque terrarum Legio fuerit, licet novi milites accedant, vel ſuccedant. Item Confefſarius ſecularis hujus Diœceſis ex communi Doctorum ſententia apud Suarez d. 28. ſect. 6. poteſt extra hanc Diœceſim audire confeſſiones eorum, qui ſubditi ſunt huic Epifcopo; quia ad hoc habet jam juridiçtionem delegatam, quæ, cum ſit voluntaria, exerceri poteſt extra territorium Epifcopi in ejus ſubditos. Econtra
vero

vero Confessarius regularis hujus Diœcesis non potest extra hanc Diœcesim audire confessiones eorum, qui subditi sunt huic Episcopo, nisi sit approbatus etiam ab illo Episcopo, juxta dicenda cap. 3.

Quæres primo, Quid requiratur ad acquirendam Jurisdictionem absolvendi sacramentaliter?

Respondeo, Requiri consensum sive expressum, sive tacitum concedentis, dummodo sit de præsentis: Doctores communiter. Hinc, si Episcopus v. g. videat, aut sciat, simplicem Sacerdotem audire confessiones, & non prohibeat, quando sine incommodo posset, valida est absolutio ex tacito ejus consensu: Averf. sect. 4. Si tamen, nondum existente eo consensu, incipiat talis Sacerdos audire confessionem, peccat, quia invalide incipit: Conin. Dian. & alii. Rursus si Sacerdos vi, aut metu extorsit jurisdictionem ab Ordinario, probabiliter etiam valide absolvit, dummodo Episcopus aliquo signo externo annuerit; quia talis concessio, etiam sic extorta, manet simpliciter voluntaria: Sanch. Con. & alii contra Azor. Pont. & alios. Addunt Tancr. & alii, quod, si Sacerdos petat ab Episcopo licentiam audiendi confessiones, & nulla subit ratio denegandi, & Episcopus taceat, habetur licentia pro concessa, quia positus his conditionibus silentium est signum externum concessionis. Contra vero non sufficit consensus interpretativus, vel prudenter præsumptus, quem scilicet Episcopus daret, vel certo creditur daturus, si rogaretur. Neque sufficit rati habitio danda de futuro; quia ad actualem jurisdictionem requiritur consensus de præsentis existens, & aliquo signo saltem tacite manifestatus: Lugo d. 19. & alii communiter. Requiritur etiam, ut Sacerdos delegatus habeat notitiam concessionis sibi factæ, sive oratenus, sive per literas, aut internuncium destinatum à Delegante, alioquin invalide absolvit, etsi aliunde id resciat; quia non censetur concessa facultas, nisi legitime acceptetur: Averf. q. 16. sect. 5. Si autem concessa sit jurisdictio Ordini religioso, Ordo acceptat pro singulis suis Religiosis, ideoque quivis illorum valide absolveret, etiam si ignoraret, se illam habere: Lug. n. 27. Item, si Sacerdos putans, se habere jurisdictionem ex uno titulo, cum tamen habeat ex alio titulo sibi ignoto, valide absolvit, quia intendit facere, quantum potest, ex quocunque titulo possit: Lugo n. 18.

Quæ-

Quæres secundo, Quando cessat jurisdictio delegata absolvendi sacramentaliter?

Respondeo primo, Cessare, si Sacerdos delegatus incidat in excommunicationem, aut suspensionem ab officio, in quibus sit vitandus; si autem non sit vitandus, adhuc valide absolvit, sed illicite, nisi sit requisitus; Doctores communiter. At non cessat per interdictum, & probabiliter neque per irregularitatem, etsi supervenientem; quia talis jurisdictio, cum sit mere delegata, non fundatur in officio, vel beneficio, quibus privat irregularitas, ex dicendis de censuris. Neque cessat, si Episcopus ipse, postquam delegavit, evadat excommunicatus vitandus, quia est gratia facta jam delegato, quæ neque cessat morte concedentis. Cæterum præcinciendo à censuris.

Respondeo secundo, Si jurisdictio concessa sit ad certum tempus, puta ad annum, hoc transacto statim cessare, quia facultas non extenditur ultra voluntatem concedentis. At, si bona fide cœpta sit aliqua confessio, quæ finiri non potuit intra illum terminum præfixum, proseguendus est actus judicialis usque ad absolutionem, & postea cessabit facultas; Doctores communiter. Imo probabiliter potes iterum ea uti, si Pœnitens redeat cum mortali invincibiliter antea oblito, quia tunc sequens confessio pertinet ad integritatem prioris: Tambur. Dicass. & alii contra Fagun. & alios: secus vero, si redeat etiam cum novo peccato; tunc enim neque conjunctim absolvi poterit cum oblito: Dian. p. II. tr. 7. r. 28.

Respondeo tertio, Si jurisdictio concessa sit ad tempus incertum, ut si Episcopus concedens dicat, *Quamdiu vixero*, eam cessare morte concedentis, nisi vero tunc cœpta sit aliqua confessio, quæ postea est finienda, juxta modo dicta: idem est, si dixerit, *Ad meum beneplacitum*, vel *Donc ego voluero*: quia beneplacitum, seu voluntas finitur morte personæ; Doctores communiter, ex cap. *Gratioso*, & *de rescriptis in 6.* contra Tamb. & alios, &c. Idemque est, si concedens removeatur ab officio: Perez d. 47. *Matr.* f. 7. n. 15. Si vero dicat: *Pro uno anno ad beneplacitum*, cessat, statim ac concedens intra annum moritur, aut removetur ab officio: Suar. *de Legibus* lib. 8. cap. 31. Idemque est, si dicat, *Ad annum, & beneplacitum meum*; Perez ibid. At, si dicat, *Ex beneplacito ad annum*, non cessat, nisi post annum,

num, quia beneplacitum hic ponitur, ut principium gratiæ factæ per annum: Perez n. 18.

Respondeo quarto: Si jurisdictio concessa sit absolute, nunquam cessare, nisi concedens, vel ejus successor revocaverit; quia Episcopus sic delegans censetur velle favere ipsi Sacerdoti, judicando absolute idoneum ad confessiones; ideoque est gratia facta, quæ non expirat morte concedentis, juxta regulam Doctorum ex cap. *Si cui, &c. de Præbendis in 6. &c.* Idem est, si dicat *Ad beneplacitum Sedis*: Ratiq est, quia cum Sedes sit perpetua, perpetua erit concessio, donec revocetur. Idem, si dicat *Ad beneplacitum Sedis, & personæ*: Sanch. lib. 8. *de Matrim. dist. 28. num. 5.* Idem demum, si dicat, *Donec revocavero*: vel *Donec aliud ordinavero*, quia revocatio, & ordinatio sunt actus positivi, qui non habentur præcise post mortem: Perez num. 10.

Respondeo quinto, Si jurisdictio concessa sit certo Sacerdoti ad audiendam pro una vice confessionem certi Pœnitentis, non cessare morte concedentis, si tunc res non sit integra, hoc est, si Sacerdos cœperit jam audire confessionem, quam nondum potuit perficere; quæ per actum juridicum firmata est in eo jurisdictio, donec ponatur Absolutio: at, si res sit integra; hoc est nondum cœpit audiri confessio, Sanch. num. 82. & alii communiter dicunt, cessare; quia sic non est gratia facta, sed facienda, & gratia facienda cessat morte concedentis, ex opposita regula Doctorum in cap. cit. Sed probabiliter etiam contradicunt Con. Lug. Perez, Tamb. & alii &c. quia sic concedens voluit favere Pœnitenti, ideoque talis jurisdictio concessa Confessario est gratia à concedente facta ipsi Pœnitenti, & consequenter neque expirat per ejus mortem, & idem dicunt in aliis concessionibus, nisi aliter sit receptum in jure. Vide dicta in Tract. de Leg. d. 4. q. 4. c. 2.

§. III.

Quid de errore communi cum titulo colorato?

ERROR communis habetur, quando Sacerdos communiter putatur habere jurisdictionem ad absolvendum, quam non habet, titulus coloratus, seu putativus habetur, quando fuit à legitimo Superiore coloratus ei titulus ad talem jurisdictionem, ut titulus Parochi,

rochi, Confessarii, &c. Sed vel fuit nullus ob aliquod occultum impedimentum, vel jam amissus, & talis amissio communiter ignoratur. Certum communiter est apud Doctores ex *l. Barbarius, ff. de officio Prætoris, & cap. Infamis 3. q. 7.*, errorem communem cum titulo colorato dare tali jurisdictionem absolvendi, etiamsi cæteroqui illam non habeat. Ratio est, quia tunc Ecclesia, cum possit, tacite supplet talem jurisdictionem ob bonum communitatis bona fide ita existimantis; aliter innumeræ animæ invincibili errore perirent: ergo valide absolvit talis Sacerdos, si adsit error communis cum titulo colorato; peccat tamen, si sciat nullitatem sui tituli, quia scienter usurpat jurisdictionem, quam non habet.

Porro ad talem errorem communem sufficit, si sit communis in hac Civitate, etiamsi alibi non sit talis error; puta si Confessarius sit alibi excommunicatus denunciatus: sed id communiter hic ignoretur: Tamb. *de Pœnitent. cap. 5. § 7.* Idem valide absolvit, si fuerit excommunicatus denunciatus, sed tantum temporis sit elapsus, ut communiter ignoretur ejus denunciatio: Navar. Cajet. & alii, &c. Item Sacerdos approbatus per annum, hoc elapso, etiam valide absolvit, si id communiter ignoretur. Idemque est, si absolvat virtute privilegii jam revocati, si revocatio communiter ignoretur: Henriq. & alii, &c. Idem, si Episcopus ficto dederit licentiam audiendi confessionem, sed fictio illa communiter ignoretur: Sanch. lib. 3. *Matrim. d. 22.* Si post errorem communem incipiat populus dubitare de jurisdictione talis Sacerdotis, tunc debet investigari prius veritas; aliter error esset crassus, & supinus, nec sufficiens ad dandam jurisdictionem ex tacito consensu Ecclesiæ: at, si facta morali diligentia, adhuc manet dubium, erunt validæ absolutiones, quia, dum vinci non potest dubium, prævalet possessio acquisita ex præcedenti errore communi. Si tu, vel etiam alii pauci privati sciant talem Sacerdotis defectum, adhuc valet ejus absolutio, quia scientia privata non tollit errorem communem; tu tamen, si scias, illum scire suum defectum, invalide absolveris, quia cooperaris ejus peccato: fecus vero, si prudenter putes, illum nescire, & tu non possis aliter confiteri, quia sic necessitas te excusat à cooperatione illa peccato materiali alterius. Econtra vero, si non sit error communis, sed

tuus

tuus tantum, vel etiam paucorum, invalide absolveris, faltem à mortalibus prima vice confessis; quia Ecclesia non supplet jurisdictionem ob errorem privatam: Doctores communiter.

Quæres primo: An Ecclesia suppleat jurisdictionem, si adfit error communis, sed sine titulo colorato?

Respondeo, Duas esse in hac re sententias: Prima cum Suar. Con. Bon. & aliis comm. negat; quia, quoties jura statuunt ex errore communi suppleri jurisdictionem, semper faciunt mentionem auctoritatis Superioris, quæ intervenire debuerit conferendo titulum: ergo non sufficit solus error communis. Secunda cum Poncio, Sanch. Rod. Dian. & aliis affirmat; quia etiam hic militat ratio Boni communis, ob quam Ecclesia tacite supplet jurisdictionem, ut scilicet provideatur salutis communi animarum inculpabili errore laborantium: quod autem jura id concesserint, cum adest ritulus, hic fuit occasio concedendi; absolute tamen concesserunt, quoties vitandum est commune damnum, ut notat Con. ergo credendum, piam matrem Ecclesiam etiam velle supplere stante solum errore communi; si nimirum Sacerdos communiter putetur Parochus, vel legitimus Confessarius, quamvis absque auctoritate Superioris per se sit intrusus in Parochiam, vel Confessionale. Prima sententia est probabilior, faltem auctoritate extrinseca: tamen Castro, Tambur. & alii plurimi dicunt, utramque esse probabilem.

Quæres secundo: An Ecclesia suppleat, seu tacite det jurisdictionem Confessario absolventi ex opinione probabili citra suam jurisdictionem?

Respondeo affirmative. Dummodo talis opinio sit solide probabilis: Ratio est, quia licet ex cap. *Si Episcopus: Ec. de Poenit. & remissionib. in 6.* se sola non conferat jurisdictionem absolvendi Sacramentaliter; tamen potest conferre, si accedat consensus saltem tacitus Ecclesiæ, ut docent communiter Doctores ex Trident. *sess. 22. de reform. cap. 3.* Sed apud Confessarios communiter adest consuetudo absolvendi ex opinione probabili circa suam jurisdictionem, idque scit Ecclesia: ergo videtur tacite consentire, adeoque dare jurisdictionem, si ea forte non esset. Ita communior sententia apud Carden. cum Suar. Sanch. Con. Bon. & aliis plurimis; ita ut Lugo dicat, hanc esse praxim omnium fidelium, & totius

totius Ecclesiæ; &, cum hæc communis persuasio sit saltem error communis cum titulo colorato, nempe auctoritate Ecclesiæ per communem praxim satis nobis explicata, est tutissima; cum non exponatur Sacramentum periculo nullitatis, eo quod suppleat Ecclesia jurisdictionem, quam Sacerdos probabiliter putat se habere. Hinc infert Bonac. quod, qui sequitur opinionem probabilem Doctorum sentientium, ipsum habere jurisdictionem absolvendi ab hoc, vel illo reservato in tali, vel tali casu, &c. valide, & licite absolvit, etiam si forte opinio illa sit falsa; nam Ecclesia supplet jurisdictionem, ne sequantur incommoda in communitatem. Addit Vericelli apud Tamb. contra Averſa, id valere, five probabilitas sit circa jus, five circa factum, ut si probabile sit, quod in hoc, vel illo casu non sit incurſa reservatio; si probabile sit, quod jurisdictionis nondum expiraverit, non sit revocata, &c., quia ratio utrobique est eadem. Addit insuper id etiam valere, quomodocunque ea ratio sit probabilis, five ex auctoritate extrinseca, five ex intrinseca ratione de novo à docto viro considerata, dummodo sit solide probabilis.

Dixi, *Si sit solide probabilis*, hoc est nixa gravi fundamento apto movere virum prudentem ad ejus assensum, vel de ejus probabilitate, etsi æque, vel etiam probabilius sit oppositum; quia sic etiam prudenter operaris; &, si forte ea opinio sit falsa, cum communiter ignoretur, supplet Ecclesia: contra vero invalide absolvis ex opinione tenuiter probabili circa tuam jurisdictionem; puta, si sit opinio, quam unus, vel alter asserit, & non habet rationem intrinsecam, vel adeo levem, ut virum prudentem non moveat; si unus, vel alter eam docet: complures autem Doctores eam parum tutam pronuntiant; si per transitum unus, aut alter eam innuit sine sufficienti examine, præsertim si alius, qui ex professione de ea agit, firma ratione oppositum docet: in his enim opinio sit leviter probabilis, vel ad summum dubiæ probabilitatis; ideoque Ecclesia non dat jurisdictionem sic imprudenter operanti.

Quæres tertio, An licite absolvat Sacerdos in dubio de sua jurisdictione?

Respondeo, Affirmative, si coepit bona fide eam possidere, & postea negative dubitet, an valide eam obtinuerit; quia sic melior est conditio possidentis, &.

R. P. Nicol. Mazzotta Theol. Mor. Tom. III. B b si

fi forte adsit error, supplet Ecclesia: Con. Dicast. Gobat. tract. 7. n. 21. Econtra vero, si coepit mala, vel dubia fide possidere; aut negative dubitet; an unquam eam obtinuerit, vel an iurisdictione, quam habet, extendat se ad casum allatum à poenitente, an peccatum à poenitente allatum sit reservatum, necne, &c., quia tunc non ipse est in possessione; Lugo d. 19. n. 28. Cæterum, si legitimus Confessarius coepit audire poenitentem afferentem plura peccata, & oriatur dubium, an habeat iurisdictionem circa unum, aut alterum illorum, licite etiam absolvit (monendo tamen poenitentem, ut postea accedat ad habentem certam iurisdictionem; si adsit necessitas: puta ad vitandum scandalum, aut infamiam, si tunc poenitens non communicet; vel si alioquin deberet omittere Confessionem annuam, vel diu manere deberet in statu peccati mortalis: Gobat. n. 120., ubi Hurtadus non audet resolvere, an spatium unius noctis sit in hac materia habendum pro diuturno, quod tamen merito negat Diana, quicquid ingeniose dicat Caramuel. Addit tamen Laym. c. 12. n. 11., aliqualem urgere necessitatem, si talis poenitens bona fide confessus ægro animo discedat non absolutus, & coactus bis confiteri, modo ejus peccato non sit adnexa excommunicatio reservata.

CAPUT III.

Quid de Approbatione?

APPROBATIO est *Judicium, quo Superior declarat, aliquem Sacerdotem esse idoneum ad audiendas confessiones.* Sine hac Sacerdos, sive secularis, sive regularis invalide absolvit; quia ex dictis potestas ordinis non censetur expedita, nisi accedat potestas iurisdictionis, & hæc non confertur, nisi per approbationem. Agendum de Approbato I. Ad confessiones secularium: II. Ad confessiones Regularium: III. Ad Confessiones Monialium: IV. Ad Confessiones Privilegiatorum.

§. I.

Quid de Approbatis ad Confessiones Secularium?

TRIDENTINUM *sess. 23. cap. 15. statuit: Nullum etiam Regularem posse confessiones secularium; etiam*
Sacr-